

Publicerad 2009-10-12 23:00 av Amanda Blomberg

Ensam kvar

Jag sitter här ensam kvar. Ensam kvar med en otäck känsla. En känsla som säger att det är jag som skrämt bort min omgivning, att det är mitt fel att jag nu sitter här.

Det är sista dagen. Sista dagen på denna sommar som vart så underbar, fram tills nu, när jag sitter här ensam kvar. Denna sommar som vart fylld med humorlösa skratt, bubblande kärlek, långa promenader där vi har pratat om allt. Allt mellan himmel och jord. Allt mellan dag och natt.

Allt har varit så underbart, nästan som en dröm och jag trodde att det här var början på något stort, något helt underbart. Men idag sprack min dröm. Min dröm som jag trodde skulle slå in. Drömmen sprack lika snabbt som en överfylld ballong. En överfylld ballong med ett antal telefonsamtal och städer. Nyköping, Västerås, Falun, Uppsala.

Drömmen är som bortblåst och i morgon börjar min mardröm. Mitt helvete som ensam kvar. Ensam kvar bland tusentals andra som antagligen ser morgondagen som ännu en dag i deras dröm. Deras underbara dröm som de inte vill dela med någon annan förutom med dem själva.

Jag önskar att jag hade lyssnat på hennes ord. Hennes ord som jag nu inser var visa. Ord som hon sa för att hjälpa mig, för att jag skulle må bra. Ord som jag skulle lyssnat på. Om jag bara hade lyssnat kanske jag inte hade suttit här ensam kvar med ångesten i halsgropen. Då kanske min dröm fortfarande varit vid liv. Då kanske jag fortfarande hade haft någon, här vid min sida, att dela mina tankar med...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Amanda Blomberg med Poeter.se id #30731 innehar upphovsrätten